

opusdei.org

Prelatovo pismo (19.ožujka 2022.): Vjernost

U ovom pastoralnom pismu, Prelat Opusa Dei osvrće se na neke posljedice vjernosti Kristu i pozivu u Djelo, nastavljajući se na učenja svetog Josemarije.

30.03.2022.

Pismo možete poslušati [ovdje](#).

Rim, 19.ožujka 2022.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Budite vjerni, isplati se!

1. Tim poznatim nam izrazom koji je poslužio kao nadahnuće za jednu staru pjesmu, Sveti Josemariía poticao nas je da budemo vrlo vjerni. Često se sjetim 23. kolovoza 1963. kada smo za vrijeme druženja sa svojim Ocem na jednom ljetnom tečaju u Pamploni, pjevali tu pjesmu. Neki su od nas primijetili da je Naš Otac, dok je slušao kako pjevamo te riječi, tihim glasom ponavljao: ***Isplati se, isplati se.*** To smo shvatili kao spontani izraz njegova živoga iskustva. Isplatilo se povesti Djelo dalje: toliko rada, toliko patnje, toliko poteškoća, ali ujedno i toliko radosti. Vjernost je nužno radosna, čak i uz patnju; s radošću u Gospodinu, koji je naša jakost (usp. Neh 8, 10).

Vjernost je širok pojam s različitim značenjima: „točnost ili istinitost u ostvarenju nečeg“, „točna kopija nekog teksta“, „točno ispunjenje neke

dužnosti, obećanja“ i drugo. Posebno je prikladno razmatrati vjernost u odnosima među ljudima, u njezinu najdubljem ljudskom vidu: u ljubavi. „Vjernost tijekom vremena je ime ljubavi“¹. Autentična ljubav je po svojoj naravi stalna; ona je vjerna, iako zbog ljudske slabosti može griješiti.

Vjernost dotiče sve dimenzije našega života, jer uključuje osobu u njezinoj cjelini: razum, volju, osjećaje, odnose i pamćenje. U ovom kratkom pismu, u duhu stote godišnjice utemeljenja Djela koja se približava, želio bih da se sada zaustavimo u razmatranju nekoliko stvari i da nas tu prije svega vode tekstovi svetoga Josemariije.

Vjernost pozivu, vjernost Kristu

2. Kršćanski je poziv u svim svojim pojedinim izrazima, Božji poziv na svetost. Poziv ljubavi Božje našoj ljubavi, u odnosu kojem uvijek prethodi božanska vjernost: *Bog je*

vjeran (2 Sol 3, 3; usp. 1 Kor 1, 9).

„Naša vjernost samo je odgovor na Božju vjernost. Bog je vjeran svojoj riječi, vjeran je svojem obećanju“².

Vjera u božansku vjernost daje snagu našoj nadi usprkos tome što nas naša osobna slabost ponekad vodi ka tome da ne budemo u svemu vjerni, u malom, a možda povremeno i u velikom. Tada se vjernost – uz milost Božju – sastoji u hodu putem izgubljenog sina (usp. Lk 15, 11-32).

Vjernost Isusu zahtijeva stalnu budnost, jer se ne možemo pouzdati u svoju oskudnu snagu. Moramo se uvijek boriti, do zadnjeg trenutka našeg prolaska zemljom: to je naša sudbina.³

Potrebno je ustrajno tražiti sjedinjenje s Gospodinom. Tražimo i nalazimo to sjedinjenje s Isusom u radu, u obitelji, u svemu...; na poseban način u Euharistiji, u Pokori i u molitvi. Osim toga, nismo sami;

računamo na pomoć drugih, posebno u osobnom duhovnom vodstvu. Zahvalni smo na mogućnosti da možemo dušu iskreno otvoriti kako bismo primili podršku i savjet na putu rasta u svojoj ljubavi prema Bogu. A gdje nam je ljubav nahranjena, vjernost nam je ojačana: **Zaljubi se i nećeš „ga“ ostaviti⁴.**

3. Vjernost se posebno vidi kada su potrebni trud i patnja. Također i u tome nas obasjava primjer naše Majke, vjerne Djevice: „Samo se dosljednost koja traje cijeli život može nazivati vjernošću. Marijin *fiat* u Navještenju nalazi svoju puninu u tihom *fiat* kojeg ona ponavlja podno križa“⁵.

Pomoću Božjom možemo biti vjerni i napredovati na putu poistovjećivanja s Isusom Kristom: neka naši načini mišljenja, volje i gledanja na ljude i svijet budu sve više njegovi, pomoću stalnog počinjanja i ponovnog

počinjanja, u kojem **svijest o našem božanskom sinovstvu daje radost našem obraćenju**⁶. Tako će poticaj svetoga Pavla Filipljanima u našem životu postati stvarnost: *Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu* (Fil 2, 5).

4. Susret i zajedništvo s Isusom Kristom ostvaruju se u Crkvi koja je vidljivi Narod sastavljen od mnogih naroda; izgrađena kao Tijelo Kristovo, Crkva djeluje kao sakrament: svako spasenje dolazi od Krista preko Crkve, osobito zato što Crkva čini *Euharistiju, a Euharistija čini Crkvu*.

Činjenica, koju uvijek jasno vidimo, da Crkvu sačinjavamo mi, slabi muškarci i slabe žene, koji imamo mane, ne smije umanjiti našu ljubav prema njoj. Uvijek imajmo na umu da je Crkva prije svega ovo: ***Krist među nama, Bog koji ide ususret čovječanstvu da ga spasi, koji nas***

poziva svojom objavom, posvećuje nas milošću, podržava nas svojom stalnom pomoći u malim i u velikim borbama našeg svakodnevnog života⁷.

Vjernost je Kristu stoga vjernost Crkvi. A u Crkvi nastojimo živjeti i gajiti zajedništvo sa svima, posebno s biskupima, a na poseban način s rimskim prvosvećenikom koji je vidljivi princip jedinstva vjere i zajedništva. Održavajmo u svakom od nas uvijek živom tu želju svojega Oca: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!***

Vjernost Isusu Kristu i Crkvi uključuje za nas i vjernost našem pozivu u Opusu Dei dok živimo duh koji smo primili od Svetoga Josemarije koji je bio i jest zaista Naš Otac u Djelu. Ovako je rekao u jednom davnom pismu koje je napisao svojoj djeci: ***Ne mogu zahvalno ne uzdići dušu prema***

Gospodinu od kojeg potječe cijela obitelj na nebu i na zemlji (Ef 3, 15-16), jer mi je dao ovo duhovno očinstvo koje sam, uz njegovu milost, prihvatio potpuno svjestan da sam na zemlji samo zato da to ostvarim. Stoga vas volim srcem oca i majke.⁸ Biti vjerna kćer ili vjerman sin Svetoga Josemariije jest put našeg poziva kako bismo bili vjerne kćeri i vjerni sinovi Božji u Kristu.

Sigurno se sjećate i ovih drugih riječi Našega Oca: ***Božanski poziv traži od nas čistu, čvrstu, nevinu, radosnu i neupitnu vjernost vjeri, čistoći i putu.***⁹ Sada ću se ovdje zaustaviti samo kako bih naglasio radost. Vjernost koja je slobodan odgovor na milost Božju, življena radosno i u dobrom raspoloženju. Koliko nam pomaže kada se sjetimo i drugih njegovih riječi! ***Na ljudskom području želim vam ostaviti kao u***

nasljedstvo ljubav prema slobodi i dobro raspoloženje.¹⁰

5. Dok mislimo na vjernost u Djelu, kako ne bismo mislili i na Blaženog Álvara? Sjećam se da je 19. veljače 1974. Sveti Josemarija, dok nije bio prisutan don Álvaro, govorio: ***Želio bih da ga oponašate u mnogim stvarima, ali prije svega u odanosti (...). Uvijek je imao izvanredan osmjech i neusporedivu vjernost.***¹¹ Često zapažam biblijske riječi *Vir fidelis multum laudabitur* (Izr 28, 20: *Vjoran čovjek stječe blagoslov.*), ugravirane u jedan nadvratnik u Villa Vecchia, gdje je ulaz baš u ured u kojem je mnogo godina boravio don Álvaro.

Uzdižem svoju dušu Gospodinu i u zahvalnosti za vjernost tolikih žena i muškaraca koji su prešli put i ostavili nam divno svjedočanstvo toga *Isplati se*, što smo ga zazvali na početku ovog pisma.

Naš Otac je rekao da će svi ljudi koji se približe Djelu, makar i na kratko vrijeme, imati našu pažnju. Tu je još više mislio na one koji su neko vrijeme bili u Djelu, a zatim su krenuli drugim putem, a one koji su se ponekad osjetili povrijeđenima, od sveg srca molimo za oprostjenje.

Apostolska vjernost

6. Kršćanski poziv na svetost, na poistovjećenje s Isusom Kristom, jest – u svakom svojem obliku, na jedan ili drugi način – apostolski poziv: ***Nemoguće je odvojiti unutarnji život od apostolata, kao što je nemoguće odvojiti Krista kao Bogo-Čovjeka od njegove uloge Spasitelja.***¹²

U svako vrijeme - u našem vremenu to vidimo na vrlo upečatljiv način – ima u svijetu neizmjerne, toliko puta nesvjesne, žeđi za Bogom. Uvijek se iznova ispunjavaju ove proročke riječi: „*Evo, dani dolaze*“ – riječ je

Boga Gospoda – „kad ću poslati glad na zemlju, ne glad kruha ni žeđ vode, već slušanja riječi Božje“ (Am 8, 11).

Koliko smo puta razmatrali taj dinamičan poticaj Svetoga Josemarije: ***Predragi! Isus nas požuruje. Želi da ga se ponovno uzdigne, ne na Križ, nego na slavu svih ljudskih aktivnosti, kako bi sve privukao sebi*** (Iv 12, 32).¹³

Dok osjećamo poteškoće na koje u ovom svijetu nailazi kršćanski život – ateizam, ravnodušnost, relativizam, materijalistički naturalizam, hedonizam i drugo – možda nam u misli dolazi ovo upozorenje Svetoga Ivana: *Ne ljubite svijet ni ono što je u njemu* (1 Iv 2, 15). Ono se odnosi se na ono što se u svijetu suprotstavlja Bogu, a što on sažima u tri požude (usp. 1 Iv 2, 16). Ali ujedno je svijet, kao stvoren od Boga, dobar: *Uistinu, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan*

koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni (Iv 3, 16).

7. Nastojmo poput svojega Oca ***strastveno ljubiti svijet***¹⁴, jer to je mjesto našega susreta s Bogom i put prema vječnom životu. To je ljubav koja isključuje *svjetovnost*: mi smo iz svijeta, ali ne želimo biti svjetovni. To znači živjeti, na primjer, duh i praktičnu stvarnost siromaštva koje nas oslobađa tolikih navezanosti i u pozitivnom smislu nas tjera da slušamo svetoga Pavla koji nam tvrdi: *Sve je vaše, vi Kristovi, a Krist Božji* (1 Kor 3, 22 – 23). Svjedočanstvo trezvenog i strogog života – danas i uvijek – način je kako biti sol i svjetlo u ovom svijetu kojeg moramo promijeniti ljubavlju Kristovom.

Pred tom stvarnošću – *sve je vaše* – radujemo se radostima drugih, uživamo sve dobre stvari oko sebe i osjećamo izazov današnjega vremena. Ujedno duboko u duši

osjećamo situaciju svijeta, posebno tužnu stvarnost rata i ostalih situacija velikih potreba i patnji tolikih ljudi, posebno najslabijih. Stoga inzistiram da ne dopuštamo pesimizam, već upravo suprotno: obnovimo svoju vjeru u životnost evanđelja – koje je *snaga Božja na spasenje svakomu tko vjeruje* (Rim 1, 16) – i vjeru u sredstva: molitvu, mrtvljenje, Euharistiju i rad. Sačuvat ćemo dakle pogled na svijet pun nade.

Vjera je temelj vjernosti. Nije to isprazno pouzdanje u našu ljudsku sposobnost, nego vjera u Boga koji je temelj nade (usp. Hebr 11, 1). „Bog je temelj nade; ali ne bilo koji bog, nego Bog koji ima ljudsko lice i koji nas je ljubio do kraja, svakog pojedinca posebno i sveukupno čovječanstvo“.

15

Poslušajmo opet svojega Oca: ***Ako ste vjerni, što je plod vašeg tihog i***

poniznog predanja, Gospodin će preko vas činiti čuda. Ponovno će zaživjeti ovaj dio evanđelja Svetoga Luke: Vratite se zatim sedamdeset dvojica radosni govoreći: „Gospodine, i zlodusi nam se pokoravaju na tvoje ime!“ (Lk 10, 17).¹⁶

Vjernost pozivu i svakodnevni život

8. U životu svakog pojedinca može ponekad biti izvanrednih okolnosti, ali dobro znamo da se sjedinjenje s Gospodinom i s njim naše apostolsko poslanje mora ostvariti poglavito u svakodnevnom životu: u obitelji, stručnom radu, prijateljstvima, društvenim obavezama... : “To je glavno mjesto našeg susreta s Bogom“,¹⁷ podsjetio nas je don Javier u jednom od svojih prvih pisama.

Susresti Gospodina u svim svakodnevničkim događajima znači otkriti vrijednost u onom sitnom, u malim stvarima, u detaljima, gdje

toliko puta možemo pokazati ljubav prema Bogu i prema drugima. Sam nam je Isus rekao: *Tko je vjeran u malom, također je vjeran i u mnogom; a tko je nepravedan u malom, također je nepravedan u mnogom* (Lk 16, 10). Vjernost u malom Gospodin nagrađuje veličinom svoje vlastite radosti (usp. Mt 25, 21).

Osobno iskustvo nam pokazuje da ova „vjernost u malom“ nije nešto „malo“. *Upravo suprotno: Ustrajnost u malim stvarima, iz Ljubavi, jest heroizam.*¹⁸ Ljubav je ta koja daje najveću vrijednost svakom ljudskom nastojanju. Vjernost je vjernost predanju iz ljubavi, a ljubav prema Bogu posljednji je smisao slobode. Ta sloboda duha nam daje sposobnost da volimo ono što trebamo raditi, također i kada to podrazumijeva žrtvu, a tada se može iskusiti ovo u što nas uvjerava Isus: *Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete*

spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako (Mt 11, 29–30).

A Sveti Augustin pojašnjava: „*U onome što se voli, ili se ne osjeća poteškoća ili se ljubi sama ta poteškoća (...). Rad onih koji vole nikad nije težak*“.¹⁹

9. Dobro znamo da je susret s Bogom, ljubav prema Bogu, nedjeljiv od ljubavi i služenja drugima; da su dvije zapovijedi ljubavi nerazdvojne. Svojom bratskom ljubavlju, što je siguran znak nadnaravnoga života, izgrađujemo svoju vjernost i činimo radosnijom vjernost drugih: *Mi znamo da smo iz smrti prešli u život jer ljubimo braću*(1 Iv 3, 14). Kakvom nas jakošću Sveti Josemarija potiče da živimo bratstvo! ***Srce, djeco moja, stavite svoje srce u međusobno služenje. Kada ljubav prođe kroz Presveto Srce Isusovo i Slatko Srce Marijino, bratska***

ljubav zadobiva svu svoju ljudsku i božansku snagu. Ona olakšava teret, ublažava boli i jamči radosnu borbu. To nije nešto što nas sputava, to je nešto što jača krila duše kako bi se ona što više uzdigla. Bratska ljubav, koja ne traži svoj vlastiti interes (cf. 1 Kor 13:15), omogućuje let kako bismo hvalili Gospodina duhom radosne žrtve.²⁰

S obzirom na mjesto koje u našem svakodnevnom životu zauzima rad, trebamo razmišljati – i napraviti osobni ispit savjesti – o tolikim vidovima onoga što nazivamo **posvećivanje rada, posvećivanje sebe radom, posvećivanje drugih radom**²¹. Sada bih vas želio pozvati da razmatrate kako najbolje rad pretvoriti u molitvu, što ne znači samo imati neki detalj pobožnosti dok radimo. Na mnogo nam je načina to objasnio Naš Otac. Još jednom pročitajmo ove njegove

riječi: ***Radite dakle, znajući da nas Bog promatra: labore[m] manu[m] mearu[m] respexit Deus (Post 31, 42), Bog je vidio rad mojih ruku. Stoga naš rad mora biti svet i Njega dostojan: ne samo dovršen do zadnjeg detalja, već izvršen moralno ispravno, nesebično, odano i pravedno. Na taj način naš profesionalni rad neće biti samo ispravan i svet, već će biti i molitva.***²²

Često doživimo u radu i svoja ograničenja i mane, ali ako se usprkos svemu trudimo biti svjesni da nas Bog promatra, moći ćemo čuti one riječi Svetoga Pavla kao da su upućene nama: ***Trud vaš nije neplodan u Gospodinu*** (1 Kor 15, 58). Kao što je to sažeo Naš Otac: ***Nikada ništa nije izgubljeno.***

*Nepromjenjivo i promjenjivo u životu
Djela*

10. Osobna vjernost vlastitom pozivu u Djelu nužno je povezana s institucionalnom vjernošću, odnosno s trajnošću Djela kao institucije, u vjernosti volji Božjoj za nju, onako kao što je tu Božju volju prenio utemeljitelj.

Godine 2016. podsjetio nas je don Javier na ove riječi Svetoga Josemarije: ***Kao što osoba zadržava svoju osobnost kroz različite faze svog razvoja: djetinjstvo, mladost, zrelost...; tako ima promjena i u našem razvoju: inače bismo bili mrtvi. Nepromjenjivi su srž, bit i duh, ali se razvijaju načini izražavanja i načini na koje radimo stvari, uvijek stari i novi, uvijek sveti.***²³

Komentirajući taj tekst smatrao sam da se to prije svega odnosi na područje osobnoga apostolata – koji je glavni u Djelu – i na usmjeravanje profesija, institucija i ljudskih

struktura ka kršćanskom smislu, gdje nastojimo imati inicijative i kreativnost kako bismo došli do odnosa iskrenog prijateljstva s brojnim ljudima i društvu donijeli svjetlo evanđelja. Ta ista inicijativa i kreativnost također omogućava da tražimo nove apostolske aktivnosti unutar mora bez obala koje nam otvara duh Djela.

11. Ta se kreativnost može shvatiti kao jedna inačica onoga što se ponekad naziva *dinamična* vjernost, ili *kreativna* vjernost. Ta vjernost isključuje površnu želju za promjenama, kao i stav *a priori* protivan svemu što bi bilo ili bi se činilo kao nešto novo. ***Po našem pozivu prisutni smo u samom početku pravednih promjena koje nastaju u društvu i naš je napredak svake epohe.***²⁴ Stoga moramo shvaćati i dijeliti težnje našega vremena i ujedno ne pokušavati se prilagoditi bilo kakvoj

modi ili običaju, ma koliko oni bili aktualni i rašireni, ako je to u konačnici suprotno duhu kojeg nam je Bog predao po našem utemeljitelju, čak i ako je u neskladu s ljudskim tonom ili obiteljskim ozračjem Djela. U tom smislu; ***Nikada neće biti potrebe da se prilagodimo svijetu, jer mi smo iz svijeta, niti ćemo morati zaostajati za ljudskim napretkom, jer mi smo – vi, moje kćeri i sinovi – ti koji stvaraju taj napredak, svojim svakodnevnim radom skupa s ostalim ljudima koji žive u svijetu.***²⁵

Također treba imati u vidu da je u slučaju odluka koje važe za cijelo Djelo (na primjer vezano za duhovna sredstva obrazovanja: krugove, razmatranja, duhovne obnove i drugo) za razlučivanje prilike za moguće odgovarajuće promjene, tu ključna odgovornost Oca s Generalnim vijećem i Centralnim

savjetodavnim vijećem. Štoviše, nije svaka promjena na toj razini bez utjecaja na duh i mora se razborito razmatrati. Sa svoje se strane ne ustručavajte predložiti apostolske projekte onima koji upravljaju apostolatom, u duhu inicijative i jedinstva – veslajući zajedničkim snagama – u želji da mnogim ljudima donesete radost evanđelja.

U svakom slučaju, budimo sigurni da „nismo sami u ostvarivanju Djela, niti računamo samo na svoju oskudnu snagu, već na snagu i moć Gospodina“.²⁶

12. Svojom osobnom vjernošću i odgovornošću svih da se sačuva institucionalna vjernost, usprkos našim osobnim ograničenjima, milošću Božjom moći ćemo izgraditi, kroz promjenjive povijesne trenutke, kontinuitet Djela u vjernosti njegovu nastanku. To je temeljni kontinuitet između prošlosti, sadašnjosti i

budućnosti, što je svojstveno živoj stvarnosti. Godine 2015. don Javier nas je poticao da molimo Svetoga Josemariíju da do 2. listopada 2028. Djelo stigne istom snagom i svježinom duha koje je imao Naš Otac 2. listopada 1928.

Tako će po milosrđu Božjem, ono što je vidio Sveti Josemarija, moći postati stvarnost: *Vidim Djelo kako seže kroz stoljeća, uvijek mlado, samouvjerenost, lijepo i plodno, brani mir Kristov kako bi ga cijeli svijet posjedovao. Doprinesimo da se u društvu priznaju prava ljudske osobe, obitelji i Crkve. Naš će trud učiniti da se smanje bratoubilačke mržnje i sumnje među narodima. A moje kćeri i moji sinovi – fortes in fide (1 Pt 5, 9), jaki u vjeri – znat će ublažiti sve rane ljubavlju Krista koji je najblaža pomast.*²⁷

Dok našoj Majci, Svetoj Mariji, vjernoj Djevici, i Svetom Josipu, preporučujem neprestanu obnovu

naše vjernosti, sa svom ljubavlju vas
blagoslivljam.

Vaš Otac

Rim, 19. ožujka 2022.

Copyright © Prelatura Svetoga Križa i
Opus Dei

(Ne smije se umnažati ili
distribuirati, dijelomično ili u cjelosti,
bez izričitog odobrenja nositelja
autorskog prava)

(Pro manuscript)

¹ Benedikt XVI., Govor, 12.5.2010.

² Franjo, homilija, 15.4.2020.

³ *Pismo* 28.3.1973., br. 9.

⁴ *Put*, br. 999.

⁵ Sveti Ivan Pavao II., Homilija,
26.1.1979.

⁶ *Susret s Kristom*, br. 64.

⁷ *Susret s Kristom*, br.131

⁸ *Pismo 6.5.1945.*, br. 23.

⁹ *Pismo 24.3.1931.*, br. 43.

¹⁰ *Pismo 31.5.1954.*, br. 22.

¹¹ *Sveti Josemariía, Bilješka s obiteljskog skupa*,19.2.1974.

¹² *Susret s Kristom*, br.122

¹³ *Instrukcija*, 01.04.1937, br.1.

¹⁴ *Razgovori*, br.118

¹⁵ *BenediktXVI, Enciclica Spe Salvi*, br. 31

¹⁶ *Pismo 24.03.1930.* ,br.23

¹⁷ *Javier Echevarría ,Pastoralno pismo*, 28.11.1995. ,br.16

¹⁸ *Put*,br.13

¹⁹ *Sveti Augustin De bono viduitatis,*
21,26

²⁰ *Pismo 14.2.1974., br.23*

²¹ *Susret s Kristom, br.45*

²² *Pismo 15.10.1948, br.26*

²³ *Susret s Kristom, br.45*

²⁴ *Pismo, 15,10.1948., br.26*

²⁵ *Pismo, 14.02.1950., br.21*

²⁶ *Javier Echevarría, Pastoralno pismo,*
28.11.1995., br.11

²⁷ *Pismo 16.7.1933., br.26*

.....